

SOBA. RAST.

U tvoju smo sobu uselili jato leptira. Podignutih zidova jedna velika, golema utvrda. U tvoju smo sobu uselili veliki šareni tepih, žuti ormar i najvećeg mogućeg medvjeda. U tvoju smo sobu uselili sve prije tebe. I onda smo dugo tako čekali.

Tvoja je soba bila puna. Tvoja je soba jednostavno bila prazna.

Ništa nije bilo teže od ritualnih dana. Možda još jedino ritualne noći. I rana jutro. I rane večeri. Ipak, ništa nije bilo lakše od takvih uhodanih dana. Točno smo znali kako to ide. Kad se ujutro probudiš, jasno je – zagladiš jutarnje nabore, raščješljaš umorne trepavice, u korijenje dodaš nekoliko svježih kapi vode i počneš rasti. Tako smo uvijek mislili o tvojim danima dok te nije bilo. Dok tebe nema, mislili smo, imamo tvoje dane. Dani te čekaju, dani te vode koracima sitnim, koracima najvećim, prema nama.

U tvoju smo sobu uselili mjesec i zvijezde. Umjesto stropa prostrli smo nebeski svod i čekali dugo, nemoguće dugo, nećeš li već jednom usmjeriti prst i reći: ono je moja zvijezda. Noću smo ritualno palili krjesove. Igrali oko vatre, pričali dosad nepoznate priče, govorili kako će biti kad jednom i ti dođeš ovamo. Pričali dosad sve stoput ispričane priče, govorili kako je sad kad te još nemamo.

A onda je, jedne zime, u mom truhu počela rasti čudesna ptica. Najprije se čvrsto učahurila, a zatim umotana u svilu čekala najdublju noć. Svečane ptice izlijeću prekrivene noćnim tajnama. Pred njihovim raskošnim krilima ostajemo nemoćni i nijemi, u preuskom gnijezdu pravimo još jedno mjesto.

U tvoju smo sobu napokon uselili tebe. Položili smo tvoju mekanu glavu u krilo najvećeg plavog leptira. Plavi su leptiri najljepša utočišta. Nad tvojom smo glavom pozdravljali mjesec i brojili zvijezde. Stotinu se zvijezda utisnulo u tvoje obraze i tvoj pahuljasti dlan. Stotinu si zvijezda utrpala u gladna usta i jedna po jedna začas su svijetlile iz tvog truha.

U tvoju se sobu, s tobom, uselilo svjetlo.

Hodali smo noću u najtišim papučama, vukli se po podu privučeni tom svjetlećom igrom, i dugo ostajali na vratima – jedna glava iznad, druga glava ispod – dugo smo ostajali tako kao da nas nema. Čuda imaju nazive, ali se ne opisuju. Znali smo to i zato

smo duboko duboko pred prizorom šutjeli. U svom si krevetu bila tako mala, a iz njega si se prelijevala. Načas velika i dugačka, načas zaigrana loptica. Uzimali smo te i vraćali, namještali na bok, na leđa, na drugi bok, mirisali smo tvoja stopala da znamo kojim ćeš putem kad jednom kreneš. Rastvarali smo tvoju kartu i svako se malo u nju ucrtavali. Dok je vrijeme.

Iz tvoje smo sobe (zar već?) iznijeli tvoje korake. Hodnik je dugačak, hodnik je opasno mjesto pa smo ga ogradili. Jedna glava na njegovu početku, jedna glava na kraju – nužni štitovi. „Zovi je k sebi!“ govorim glavi na kraju i ona je poslušna. I ti si poslušna. Raširiš krila i letiš prema otvorenim rukama – nebu. „Bravo!“ govori plavetno pristanište. I ti gotovo govoriš „bravo“ i glasno plješćeš.

Iz tvoje smo sobe iznijeli tvoju plahost i tvoju hrabrost. Spustili se stepenicama ravno u tople svinute pokrivače i dugo raščešljavali tvoju tek začetu kosu. Započinjali smo tisuću i jednu priču. Tisuću i jednu priču nismo dovršili.

Zbog straha da ne odletiš nijednoj priči nije moguće osmisliti završetak.

Dok ležimo, pridržavamo glavu dlanovima i otvorenim ustima dočekujemo jato zvijezda. Tako rastemo do neba. Za trenutak – tri smo nebeska svjetleća tijela. Tri smo zvijezde smijuljice.

„Ti si ovdje!“ govorim ti. „Ona je ovdje!“ govori mi. Tako se lijepo, tako se svečano smijemo.

Irena Skopljak Barić, Vrbovec